

anbet, bebyrdet med Gjæld og Vanffeligheder fra Først af, og tilfidsst måaftee ikke iftaad til at overkomme sin rette Gjæld, at overkomme det Embede, som han til Slutning faaer. Men paa den anden Side skal jeg erklære, at jeg efterhaanden, som jeg ældebdes, lærte at skjønne paa en anden Side af Sagen med Forslyttelser, lærte, at man ogsaa kan overdrive sin Sky for dem. Og det forekommer mig derhos, at det Forslag, som foreligger, har altfor megen Sky derfor. Jeg troer, at Forslyttelserne indtil en vis Grad og i ethvert Forhold ere ynskelige: at en Mand, der som Præst lever sin Tid ud, idetmindste een Gang i sit Liv burde forflyttes, dersom ikke baade de Uheld, der kunne hændes den Unge i Begyndelsen af hans Embede, de tilfældige Sammenstød og Vanffeligheder og de mangfoldige lignende Ting, som der kunne hændes, og især den Sløvhed, der kommer over et Menneske ved den Bevibsthed, at her er Du sat som for bestandig, og her faaer Du altsaa efter 5 Aars og atter 5 Aars Forløb større og større Indtægter, og herfra skal Du engang pensioneres — dersom ikke Alt dette skal virke ligesaa fordærveligt, ja, maaftee nok saa fordærveligt paa den danske Geistlighed som det System, der førte til den overdrevne megen Forslyttelse i lang Tid og indtil nu har virket. Det forekommer mig derhos, at man ikke behøvede at gjøre saa overvattede stærke Forandringer for at bortskaffe Forslyttelserne i den overdrevne Grad, hvori de ere tilfiede. Og jeg skal i den Anledning tillade mig ligesom imellem Klammer at gjøre opmærksom paa, at der foreligger idag et Lovforslag med Hensyn til Valg af Præster, og at, hvad enten det nu gaaer igjennem i dette Thing eller ikke, er jeg overbevist om, at ethvert saadant Forslag nærmest vil føre til en stor Fordeel for de Unge — og det har Erfaringen noksom vist med Hensyn til Skolelærerne her i Landet —. Og saa siger jeg, jeg veed ikke strax Noget, der lettere kunde saaledes bidrage til at demoralisere den danske Præstestand — Fristelser gjælde for os Alle — som det, at den unge Mand i hans første Livlighed og Grebethe i Hast faaer et Embede og derpaa 5 Aar efter et Tillæg, 5 Aar efter atter et Tillæg og saa fremdeles, indtil han sidder ganske

luunt i det, og indtil han er — jeg siger ikke rusticeret, thi jeg en ogsaa rusticeret, det er: fremmed her i Bylivet og disse høie Sale, — men indtil han er bleven sløv for den høiere Opgave, han skulde leve for. Der høres saa vel ikke just nogen Klage over ham fra det Sted, hvor han er, thi i Selstab med ham er ogsaa hans Menighed bleven sløv. Men det kan jo ikke være Meningen, at vi skulle virke i den Retning eller paa den Maade. Derfor, hvad det angaaer at faae færre Forslyttelser, troer jeg rigtignok, at man ogsaa kan drive sine Bestræbelser for vidt, og jeg mener, at de ere drevne for vidt i det Forslag, der foreligger, og at man er kommen ind paa en anden Yderlighed. Det er ikke min Sag at have nogen Mening om, end sige, at ville høre mig om, hvorvidt det fra Røvgivningsmagtens Side er det Rigtige i det Hele taget at lade Embedsmændene faae Alderstillaeg. Det kan i mange Classer og Forhold være overmaade rigtigt. Men Alderstillaeg for en Geistlighed, som man tillige aabner Udsigt til tidligt at begynde sin Virksomhed, og som derhos har Udsigt til i det Mindste for de ni Tiendebdeles Bedkommende af dem at hense alene i en fjernere Egn paa Landet og Fristelse til at synke sammen der, er en farlig Sag, og sundere er det, naar saa skal være, at, idet de maae ønske en bedre Stilling, at de saa tillige vækkes til paa nogen Maade at vise sig en bedre Stilling værdig, ansføres til at lade høre fra sig baade i deres Menighed selv, for at de kunne have et godt Vidnesbyrd derfra, og ved mere almindelig kirkelig, christelig Stræben og Virksomhed. — Saa er der et andet Diemed, om jeg ikke feiler, som man har ved denne Sag, ved det foreliggende Forslag, at man vil ophæve den uhyre Forskjel, som er tilfiede mellem Præsteembederne for Dieblikket, fra de allermindste, som virkelig ere saa smaa, at det er umuligt, at en Mand med Familie kan leve der, og hvor det ikke kan være at vente, at en Mand skal leve der uden Familie i en Alder af 30 til 40 Aar, og paa den anden Side nogle saa store, at det næsten kan vække Anstød og friste til Uvillie og Misundelse, naar man lægger Mærke til dem, som de ere enkeltvis, og naar man ikke derhos betænkter, hvor-